

РЕШЕНИЕ

№ 11475

гр. София, 24.03.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 15 състав, в публично заседание на 10.03.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Росица Цветкова

при участието на секретаря Антонина Митева, като разгледа дело номер **415** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК във връзка с чл. 76а, ал. 3 от Закона за здравното осигуряване.

Образувано е по жалба на „Самостоятелна медико-диагностична лаборатория – Рамус“ ООД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], район „О.“, [улица], представлявано от д-р Р. Д. М. – управител, срещу Писмена покана № РД-11-531#4/18.12.2025 г., издадена от директора на РЗОК – Т., с която на дружеството е разпоредено да възстанови сумата 164,29 лв., приета за неоснователно получена по договор № 250409/05.10.2023 г. за оказване на медико-диагностична дейност. Поканата е издадена на основание чл. 76а, ал. 1 от ЗЗО. Жалбоподателят твърди, че оспореният акт е незаконосъобразен. Поддържа, че в случая са налице твърдения за нарушения на НРД за медицинските дейности, поради което не е приложим редът по чл. 76а от ЗЗО, а този по чл. 76б от ЗЗО. Излага и доводи за неизяснена фактическа обстановка, доколкото не е извършена проверка на лечебните заведения за болнична медицинска помощ, респ. не са събрани доказателства, които да обосноват извод за наличие на неоснователно получени суми. Иска отмяна на поканата. В съдебно заседание процесуалният представител на

жалбоподателя поддържа жалбата и доразвива съображенията в този смисъл. Претендира само направената държавна такса.

Ответникът – директорът на РЗОК – Т., чрез процесуалния си представител оспорва жалбата като неоснователна и настоява за отхвърлянето ѝ. Обосновава, че поканата е издадена при наличие на годни фактически основания и при спазване на изискванията на закона. Претендира разноски по делото.

След преценка на събраните по делото доказателства съдът приема за установено от фактическа страна следното:

Жалбоподателят е изпълнител на медико-диагностична дейност въз основа на договор № 250409/05.10.2023 г., сключен с НЗОК.

Със Заповед № РД-11-531/18.11.2025 г. на директора на РЗОК – Т. е възложена проверка на лечебното заведение за оказване на медико-диагностична дейност „Самостоятелна медико-диагностична лаборатория – Рамус“ ООД в периода 20.11.2025 г. – 28.11.2025 г. Проверката е по изпълнение на договорения пакет за медико-диагностична дейност за 2023 – 2025 г. и е извършена както по документи в РЗОК – Т., така и на място. Резултатите от проверката са отразени в Протокол № РД-11-531/1/03.12.2025 г., а впоследствие е издаден и Протокол за неоснователно получени суми № РД-11-531/2/03.12.2025 г. Видно от съдържанието на протокола за проверката, извършена по документи в РЗОК – Т. на база представената и налична в информационните системи документация, контролните органи са установили следното: „СМДЛ – Рамус“ ООД е отчетло и получило заплащане за медико-диагностична дейност по договор с НЗОК за периода, обхванат от проверката, въз основа на издадени направления за медико-диагностични изследвания (бл. МЗ-НЗОК № 4). О. дейност е включена в отчетните файлове, подадени към РЗОК, и е заплатена по съответните фактури.

Установен е случай, при който лабораторни изследвания са отчетени от „СМДЛ – Рамус“ ООД за здравноосигурено лице в период, в който същото лице е било хоспитализирано в лечебно заведение за болнична медицинска помощ. Конкретно, на 25.06.2025 г. от лекар специалист „Клинична лаборатория“ в лечебното заведение са отчетени изследвания на пациент, който за периода от 20.06.2025 г. до 30.06.2025 г. е бил хоспитализиран в болнично лечебно заведение по

клинична пътека № 039. За този случай е прието, че за тази дейност не е налице основание за заплащане с оглед изискванията на чл. 386, ал. 4 от НРД, поради което сумата в размер на 22,57 лв. подлежи на възстановяване.

Установени са общо девет случая, при които лабораторни изследвания са извършени и отчетени от лечебното заведение в срок до 30 дни след дехоспитализация на здравноосигурени лица от лечебни заведения за болнична медицинска помощ за периода от 01.06.2025 г. до 30.09.2025 г. За всеки от случаите са посочени: период на хоспитализация; дата на дехоспитализация; дата на извършеното изследване; код на извършената медицинска дейност; диагноза (код по МКБ), посочена в направлението; стойност на отчетената дейност. Въз основа на тези данни е прието, че изследванията са извършени в рамките на 30-дневния срок след изписването и са свързани със същото заболяване, поради което е направен извод за тяхната недопустимост за заплащане, на основание чл. 378, ал. 6 от НРД. Размерът на сумите по тези случаи е определен поотделно, като общият им размер, заедно със сумата по първата група, възлиза на 164,29 лв.

В Протокола за неоснователно получени суми е прието, че дружеството дължи възстановяване на тези суми на основание чл. 76а, ал. 1 от ЗЗО, тъй като за тези дейности не е съществувало основание за заплащане с оглед правилата на чл. 386, ал. 4 и чл. 378, ал. 6 от НРД за медицинските дейности 2023 – 2025 г. Двата протокола са връчени на изпълнителя на 03.12.2025 г., като екземпляр от протокола за проверката е изпратен и на председателя на БЛС – Т.. След връчването на протокола за неоснователно получени суми жалбоподателят е подал писмено възражение и отделно становище. В тях е поддържал, че не са налице основания за приложение на чл. 76а от ЗЗО, както и че не са събрани доказателства за наличие на предпоставките по чл. 386, ал. 4 и чл. 378, ал. 6 от НРД. Възражението е обсъдено от комисия, съставена от служители на РЗОК, която го е приела за неоснователно, като становището ѝ е отразено в протокол от 17.12.2025 г. Въз основа на констатациите, отразени в протоколите от проверката и в доклада на контролорите, директорът на РЗОК е издал на основание чл. 76а от ЗЗО процесната писмена покана № РД-11-531#4/18.12.2025 г., с която на дружеството е разпоредено да възстанови сумата 164,29 лв.

Писмената покана е връчена на жалбоподателя на 19.12.2025 г., а жалбата до съда е подадена на

30.12.2025 г.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена от надлежна страна, срещу подлежащ на съдебен контрол административен акт и в законоустановения срок, поради което е процесуално допустима.

Оспореният акт е издаден на основание чл. 76а от ЗЗО, като административният орган е приел, че част от отчетената и заплатена дейност не подлежи на заплащане и респ. е платена без основание. При тази правна квалификация предмет на съдебния контрол е дали по делото е доказано осъществяване на сочените от административния орган хипотези на чл. 386, ал. 4 и чл. 378, ал. 5 и ал. 6 от НРД, респективно дали за тези дейности е съществувало основание за заплащане. Административният орган не е въвел твърдение за допуснато нарушение на НРД от страна на изпълнителя, а е поддържал, че дейностите са платени без да е налице основание за плащане.

Оспореният акт е издаден от компетентен орган и при спазване на изискванията за форма, но при съществено нарушение на административнопроизводствените правила и неправилно приложение на материалния закон. Същественото процесуално нарушение се изразява в това, че релевантните за спора факти не са установени в пълен обем, поради което и изводът за наличие на неоснователно получени суми е необоснован.

Конкретно, по отношение на първата група констатации: разпоредбата на чл. 386, ал. 4 от НРД предвижда, че когато са отчетени дейности, извършени по едно и също време от изпълнители на извънболнична и на болнична медицинска помощ, се извършва проверка на изпълнителите за тези дейности, като не се заплаща на този, който е отчетел неизвършена дейност. От съдържанието на нормата следва, че съвпадането по време между хоспитализацията и отчетената дейност не е достатъчно, за да се приеме липса на основание за плащане, а обуславя необходимост от извършване на проверка и установяване на това кой изпълнител е отчетел неизвършена дейност. В случая административният орган е изходил единствено от съвпадането по време между хоспитализацията и лабораторното изследване, без да извърши проверка и да установи кой от изпълнителите е отчетел неизвършена дейност, нито да изложи конкретни фактически констатации в тази насока. При липсата на такива установявания не може да се приеме, че е доказано, че за

процесната дейност не е съществувало основание за заплащане.

По отношение на втората група обстоятелства: разпоредбата на чл. 378, ал. 6 от НРД не следва да се тълкува самостоятелно, а във връзка с ал. 5 на същия текст. От систематичното тълкуване на нормите следва, че незаплащането се отнася само до дейности, които са необходими за извършване на задължителните контролни прегледи и следва да бъдат осъществени от лечебното заведение за болнична помощ. В случая административният орган е обосновал извода си единствено с обстоятелствата за срок и съвпадение на диагнозата, без да установи дали процесните изследвания попадат в обхвата на задължителните контролни прегледи, нито дали представляват дейности, които следва да бъдат извършени от болничното лечебно заведение. Липсват доказателства, от които да се установи осъществяването на хипотезата на чл. 378, ал. 5 и ал. 6 от НРД.

В обобщение, и по двете групи констатации административният орган не е установил по безспорен начин, че процесните дейности попадат в хипотезите, при които по договора не се дължи заплащане. Неустановяването в пълен обем на релевантните факти е довело до неправилен извод, че за процесните дейности не е съществувало основание за заплащане, поради което не е доказана предпоставката по чл. 76а от ЗЗО за възстановяване на неоснователно получени суми.

По изложените съображения съдът приема, че жалбата е основателна и поканата следва да бъде отменена.

Предвид изхода на делото следва да се обсъди претенцията за разноски на жалбоподателя – за заплатена държавна такса. По делото са налице доказателства за внесена държавна такса в размер на 25,56 евро, поради което и на основание чл. 143, ал. 1 от АПК ответникът следва да бъде осъден да я заплати на жалбоподателя.

Предвид изложеното и на основание чл. 172, ал. 2 и чл. 143, ал. 1 от АПК, Административен съд – София-град, петнадесети състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на „Самостоятелна медико-диагностична лаборатория – Рамус“ ООД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], район „О.“, [улица],

представявано от д-р Р. Д. М. – управител, Писмена покана № РД-11-531#4/18.12.2025 г., издадена от директора на РЗОК – Т..

ОСЪЖДА Районна здравноосигурителна каса – Т. да заплати на „Самостоятелна медико-диагностична лаборатория – Рамус“ ООД, ЕИК[ЕИК], разноски по делото в размер на 25,56 евро, представляващи държавна такса.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.